

hvad der her er foreslaaet. Med den Motivering altsaa, at vi vente at faa et saadant Lovforslag frem senere, og ogsaa mene, at naar vi vedtage den Lov, der giver et Erstatningskrav til Industriens Arbejdere, ville de Herrer, der saa varmt i disse Dage have talt Landarbejdernes Sag, ret hurtigt faa den Støtte rundt omkring fra hele Landet, som de kunne ønske for at føre Forslaget igennem, stemme vi for det foreliggende Forslag og mene derved at have bragt Spørgsmaalet om en Ulykkesunderstøttelse for Landarbejderne, for alle de øvrige, der ikke nu kommer ind under Loven, et betydeligt Skridt nærmere til sin Virkeliggørelse end ved at vedtage disse Ændringsforslag, som sikkert vilde bidrage til, at vi ikke i Aar og heller ikke ad Aare faa en Lov om dette Forhold.

F. Bojsen: Naar det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) appellerede til det Indtryk paa Følelsen, som Ulykkestilfælde maatte volde, kan jeg ikke undlade at fremdrage, at han i 1891 var med til at forhindre, at der den Gang kom en Ulykkesforsikringslov, der gjaldt saa at sige for alle Landets Arbejdere. Han mener nemlig, at Vanskeligheden opstod i 1891 derved, at den Lov, der da forelaa, ikke blev gennemført. Det ærede Medlem vil straks sige, at han var ansvarsfri, for han var i Mindretal den Gang, og et Mindretal har Lov til at gøre, lige hvad det vil, men at vi havde Flertal. Jeg tror, det er sagt fra anden Side, men jeg anser det for fornødent at gentage det, at der er den store Forskel mellem Stillingen i 1891 og nu, at nu har det ærede Medlem det ledende Flertal for Alvor her i Salen, men den Ledelse af Tinget, ved det ærede Medlem jo, var delt i 1891 saaledes, at den Side af Salen, jeg repræsenterer, jo ikke kunde bestemme Sagernes Gang, og det er bekendt nok, at Tvivlen med Hensyn til Loven af 1891 kom fra anden Side. Nu har det ærede Medlem Flertal, og den Forventning, der fra det andet Tings Side kunde sættes til Folketinget om at imødekomme dets Betragtninger i Retning af at gaa videre i denne Sag, har det ærede Medlem jo nu Midler i sin Haand til fuldstændigt at kunne imødekomme og fyldestgøre. Det ærede Medlem sagde, og deri er han enig med det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen), at det er Ministerens Skyld, baade den nuværende, og jeg tror næsten endnu mere den foregaaende Indenrigsminister, den nuværende Konseils-

præsident, idet de begge have modsat sig Forslaget. Jeg vil derom kun sige til det ærede Medlem, at jeg synes ikke, det ligner ham eller hans Parti saaledes øjeblikkeligt at gaa af Vejen for en Modstand, der kommer fra Regeringens Side. Det have de ikke været vante til, og jeg synes ikke, at der er Anledning til at gøre det i en Sag som denne, hvor det maatte kunne forudsættes, at de her ovenpaa vilde have mødt mere Sympati, end de maaske havde mødt hos Regeringen. Men at Regeringen skulde have været en Hindring for en Løsning af dette Spørgsmaal, naar der om det opnaaedes Enighed mellem Rigsdagens to Afdelinger, maatte jeg have set, før jeg troede det. Det vilde sikkert ikke have været Tilfældet.

J. C. Christensen: Ja, jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) med denne Tale lige saa lidt som med nogen tidligere kan komme bort fra, at Forholdet i 1891 var saaledes, at da Lovforslaget kom herved, var det vedtaget af Landstinget, saa Landstinget kunde jo ikke modsætte sig det, at han anbefalede det herved og den Gang i Virkeligheden stod med et Flertal, der var tilstrækkelig stærkt til at vedtage Lovforslaget, og at det desuagtet ikke blev vedtaget. Ja, det blev end ikke ført ud af Udvalget Aaret efter, da det blev forelagt paa ny, saa hvad der skete den Gang — det kommer det ærede Medlem ikke bort fra — har mere end tydeligt nok vist, at man ikke var til Sinds at gennemføre noget Forslag om en almindelig Ulykkesforsikring, hvad det Forslag for Resten slet ikke var.

F. Bojsen: Maatte jeg derom oplyse, at det ærede Medlem tager fejl, naar han tror, at der forelaa paa den Tid et Forslag, hvorom der var Enighed mellem Folketinget og Landstinget. Det var endnu ikke naaet, der var adskillige Punkter, hvorom der ikke kunde tilvejebringes Enighed. For kortelig at minde om den historiske Sammenhæng skal jeg sige, at denne Sag kom til Behandling, jeg tror den 13de Marts 1891, hvorpaa Sagen standsedes, fordi Ændringsforslag blev stillede fra det ærede Medlems Side. Det optog Tiden, og Forslaget kom ikke til Behandling igen før den 19de, tror jeg, og nogle Dage efter sluttedes Samlingen. Det var Gangen i Forhandlingerne den Gang, og det ærede Medlem vil erindre, at Samlingen næste Aar begyndte med, at det ene Medlem af